

Pangéling-géling Sajajar - Nomer Lima

Dibukana Singa ti Suku Yuda: Ngartos Adegan Panungtung tina Kontrovérsi Agung

Jeff Pippenger
2023-08-08

Dina petikan anu keur urang bahas kénéh, anu méré katerangan ngeunaan Kristus minangka malaikat dina Wahyu sapuluh anu turun, Kristus minangka malaikat anu perkasa ngagambarkeun “bagian anu keur Anjeunna lakonan dina adegan-adegan panutup tina papaséaan agung jeung Iblis.” “Posisi” anu dicandak ku Kristus nalika Anjeunna nempatkeun suku katuhuna dina laut jeung suku kencana dina darat “nuduhkeun kakawasaan jeung wibawa-Na anu pangluhurna kana sakuliah bumi.” Nalika Kristus ngagero “kalawan sora tarik,” Anjeunna “ngagero” “saperti singa ngagaur.”

Kristus bakal nembongkeun kamahakawasaan-Na dina “adegan-adegan panutup tina papacangan agung,” jeung nalika Kristus nembongkeun kamahakawasaan-Na, Anjeunna ngalakukeunana salaku Singa ti suku Yuda.

“Jurusalamet dipidangkeun ka hareupeun Yohanes dina lambang-lambang ‘Singa ti kaom Yuda’ jeung ‘Anak Domba saolah-olah geus dipaéhan.’ Wahyu 5:5, 6. Lambang-lambang ieu ngawakilan ngahijina kakawasaan anu Maha Kawasa jeung kanyaah anu rela ngorbankeun diri. Singa Yuda, anu kacida ngagebegkeunana ka jalma-jalma anu nampik rahmat-Na, bakal jadi Anak Domba Allah pikeun jalma-jalma anu taat jeung satia.” Rasul-Rasul, 589.

Panyatakeun Kristus minangka Singa ti kaom Yuda negeskeun padamelan-Na boh dina nyégel boh dina muka segel nubuat Alkitab, nurutkeun waktu ilahi-Na. Pas saméméh mangsa kasempetan manusa réngsé, nalika “waktuna geus caket,” bakal aya pambukaan segel hiji bebeneran husus tina Alkitab anu ngaidentifikasi “hal-hal anu kudu geura kajadian.”

Wahyu ti Yesus Kristus, anu dipaparinkeun ku Allah ka Anjeunna, pikeun nembongkeun ka para abdi-Na perkara-perkara anu kudu geura kajadian; sarta ku malaikat-Na Anjeunna ngutus jeung maparin tandana ka abdi-Na, Yohanes: anu geus méré kasaksian ngeunaan firman Allah, jeung ngeunaan kasaksian Yesus Kristus, sarta ngeunaan sagala perkara anu ku anjeunna geus katempo. Bagja jalma anu maca, jeung maranéhna anu ngadéngé kecap-kecap nubuat ieu, sarta miara perkara-perkara anu dituliskeun di jerona: sabab waktuna geus caket. Wahyu 1:1–3.

Nalika “wanci” anu “geus deukeut” enya-nya sumping kana sajarah, aya hiji berkah anu dinyatakeun ka jalma-jalma anu maca, ngadangu, “jeung ngajaga hal-hal anu kaserat di jerona.” Pesen husus éta téh pesen anu kaiket ku waktuna, anu ngan bisa dipikawanoh nalika “wanci geus deukeut.” Tuluy—dina waktu éta, lain saméméhna—jalma-jalma bakal sanggup maca, ngadangu, “jeung ngajaga hal-hal anu kaserat” dina kitab Wahyu. Nalika “wanci geus deukeut,” berkah anu dinyatakeun ka jalma-jalma anu “maca,” “ngadangu,” “jeung ngajaga hal-hal anu kaserat di jerona” sajajar jeung kabukana kitab Daniel dina “waktu ahir.”

Tapi maneh, eh Daniel, reugeukeun kecap-kecap ieu, sarta segelkeun ieu kitab nepi ka mangsa ahir: loba anu bakal hilir mudik, sarta pangaweruh bakal nambahan. Daniel 12:4.

“Loba” anu keur maralak “ka ditu ka dieu,” (anu ngagambarkeun panalungtikan kana Firman Allah) ngalakukeun kitu dina “waktu ahir” nalika “kecap-kecap” anu geus “ditutup pageuh” dina “kitab” Daniel dibuka segelna. Tapi aya golongan parawan séjén anu maralak ka ditu ka dieu pas sanggeus hukum Minggu di Amérika Sarikat.

“Tenjo, bakal datang poé-poé éta,” saur PANGERAN Nu Maha Agung, “Kami bakal ngadatangkeun kalaparan di ieu nagri, lain kalaparan ku roti, lain ogé halabhab ku cai, tapi ku ngadangu firman PANGERAN. Maranéhna bakal ngumbara ti sagara ka sagara, jeung ti kalér nepi ka wétan, maranéhna bakal lulumpatan ka ditu ka dieu néangan firman PANGERAN, tapi moal manggihanana. Dina poé éta, para mojang nu éndah jeung para nonoman bakal tumpur ku halabhab. Maranéhna anu sumpah demi dosa Samaria, sarta nyebut, ‘Demi hirup allah anjeun, eh Dan!’ jeung, ‘Demi hirup ibadah Béersyeba!’ — maranéhna ogé bakal taringgul, sarta moal hudang deui salamina.” Amos 8:11–14.

Dosa Samaria nyaéta dosa anu digambarkeun ku Ahab jeung Isebel, Ahab ngagambarkeun Amérika Sarikat jeung Isebel ngagambarkeun garéja Katolik. Isebel, Ahab, jeung nabi-nabi palsu dina pasanggiri jeung Elia di Gunung Karmel mangrupa perlambang hukum Minggu. Dina éta pasanggiri aya dua golongan nabi najis, nyaéta nabi-nabi Baal jeung imam-imam leuweung. Baal téh salah sahiji déwa anu disembah; nu séjén anu disembah di leuweung-leuweung nyaéta Astarté. Baal nyaéta déwa lalaki jeung Astarté nyaéta déwa awéwé. Duanana, déwa lalaki ngagambarkeun nagara sarta déwa awéwé ngagambarkeun garéja.

Déwa anu dipasang di Dan téh dipasang ku Yarobam, raja kahiji Samaria, anu ngadegkeun anak sapi emas boh di Bétel boh di Dan. Bétel hartina imah Allah, ari Dan hartina pangadilan, sarta duanana babarengan ngawakilan gabungan garéja jeung nagara, anu kajadian di Amérika Sarikat saméméh diberlakukeunana pangreureuhan poé Minggu. Dua anak sapi emas éta dilambangkeun ku anak sapi emasna Harun.

Anak sapi téh sato galak, jeung arca emas téh gambar; ku kituna, anak sapi emasna Harun, kitu deui dua anak sapi emasna Yéroboam, ngalambangkeun ngahijina garéja jeung nagara anu lumangsung pas saméméh dikuatkeunana hukum Minggu di Amérika Sarikat. Dina perkara Yéroboam, dua kota éta méré kasaksian kadua kana perlambang ngahijina garéja jeung nagara, anu dina kitab Wahyu dihartikeun minangka gambar sato galak.

Cara Beersyeba ngalambangkeun pajangjian Ibrahim. Mimiti kalina ngaran “Beersheba” disebut aya dina Kajadian dua puluh hiji, nyaéta hiji petikan anu ku rasul Paulus dipaké pikeun ngalawan jalma-jalma anu dina jamanna nyarankeun yén sangkan salamet, jalma kudu tetep nahan hukum-hukum upacara jeung sunat. Paulus ngagunakeun petikan tempat ayana sebutan mimiti ngeunaan Beersheba. Anjeunna ngagunakeun éta sajarah pikeun ngabahas dua pajangjian anu béda jeung silih sabalik dina carita anu sarua. Paulus ngagunakeun anak awewe beungkeutan (Ismael) pikeun ngalambangkeun hiji pajangjian anu dumasar kana kakawasaan manusa, sarta ngabandingkeun Ismael jeung Ishak anu ku anjeunna dipaké pikeun ngalambangkeun hiji

pajangjian anu dumasar kana kakawasaan Allah. Ieu petikan Alkitab téh mangrupa kahiji kalina Beersheba disebut, sarta engké dina sajarah Paulus ngagunakeun éta sajarah pikeun nerangkeun hiji kaayaan dina sajarah pribadina anu geus dipintonkeun dina sajarah Alkitab. Paulus percaya jeung ngajar yén sajarah Alkitab ngulang deui.

Sanajan Paulus ngagunakeun ieu petikan tina Kajadian dua puluh hiji pikeun ngajentrekeun dua perjangjian anu silih sabalikna, dina éta petikan aya dua perjangjian anu ku Allah didamel jeung Ibrahim, tapi éta lain dua perjangjian anu ku Paulus dicindekkeun tina éta carita. Dina éta petikan Allah deui jangji bakal ngalaksanakeun jangji-Na pikeun ngajadikeun Ibrahim bapa loba bangsa ngaliwatan Ishak, sarta Anjeunna ogé jangji yén Anjeunna bakal ngajadikeun Ismail bapa hiji bangsa anu agung. Hiji petikan Kitab Suci, opat perjangjian anu dirujuk, sarta ieu mangrupa kahiji kalina Beerseba disebut dina Kitab Suci.

Ku sabab éta manehna nyarios ka Ibrahim, “Usir éta awéwé budak jeung anakna; sabab anak ti éta awéwé budak moal jadi ahli waris babarengan jeung anak kuring, nyaéta Ishak.” Jeung éta perkara kacida matak prihatinna dina paningal Ibrahim ku sabab anakna. Tapi Allah ngadawuh ka Ibrahim, “Ulah nepi ka éta matak prihatin dina paningal anjeun ku sabab éta budak lalaki, jeung ku sabab awéwé budak anjeun; dina sagala hal anu geus diucapkeun ku Sarah ka anjeun, dengekeun sora dirina; sabab dina Ishak turunan anjeun bakal disebut. Jeung ngeunaan anak ti awéwé budak éta ogé, Kami bakal ngajadikeun anjeunna hiji bangsa, sabab anjeunna téh turunan anjeun.” Jeung Ibrahim hudang isuk-isuk kénéh, tuluy nyandak roti jeung hiji kirbat cai, sarta mikeun éta ka Hagar, ditumpangkeun kana taktakna, jeung budakna, tuluy ngantepkeun manehna indit; sarta manehna indit, tuluy ngumbara di tanah gurun Bersyeba. Kajadian 21:10–14.

Bersyeba ngagambarkeun perjangjian Ibrahim. Dina pasal anu sarua, Ibrahim ogé ngayakeun hiji perjangjian jeung Abimelek.

Kajadian dina mangsa éta, Abimelek jeung Pikhol, panglima utama pasukanana, nyarita ka Ibrahim, pokna, “Allah nyarengan ka maneh dina sagala anu ku maneh dipigawé. Ku sabab kitu ayeuna, sumpahkeun ka kami di dieu demi Allah, yén maneh moal ngalakukeun kalicikan ka kami, boh ka anak kami, boh ka incu kami; sabalikna, nurutkeun kana kahadean anu geus kami lampahkeun ka maneh, kitu deui maneh kudu ngalampahkeun ka kami jeung ka nagri tempat maneh cicing salaku urang asing.” Jeung Ibrahim ngawaler, “Kami bakal sumpah.”

Tuluy Ibrahim ngingetan ka Abimelek ku lantaran hiji sumur cai, anu ku para abdi Abimelek geus direbut kalawan kekerasan. Jeung saur Abimelek, “Kaula teu terang saha anu geus ngalakonan ieu perkara; sarta maneh oge teu maparin nyaho ka kaula, jeung kaula oge can ngadangu hal ieu iwal ti poe ieu.”

Jeung Ibrahim nyandak domba jeung sapi, tuluy dipasrahkeun ka Abimelek; sarta maranéhna duaan nyieun hiji pasatujuan. Jeung Ibrahim misahkeun tujuh anak domba bikang ti éta ingon-ingon. Tuluy Abimelek ngadawuh ka Ibrahim, “Naon hartina ieu tujuh anak domba bikang anu ku anjeun dipisahkeun?”

Jeung anjeunna ngandika, “Tujuh anak domba bikang ieu kudu ku maneh ditarima tina panangan kuring, supaya éta jadi kasaksian pikeun kuring, yen kuring anu geus ngagali sumur ieu.” Ku sabab eta tempat eta dingaranan Beersheba, lantaran di dinya maranehna duaan geus sumpah. Kitu maranehna ngayakeun hiji perjangjian di Beersheba; tuluy Abimelekh gugah, kitu deui Pikhoh, panglima utama pasukanana, sarta maranehna mulang ka tanah urang Pelisti. Jeung Ibrahim melak hiji rungkun tatangkalan di Beersheba, sarta di dinya anjeunna nyebut kana asma PANGERAN, Allah anu langgeng.

Jeung Ibrahim nyicingan di tanah urang Pilistin salila sababaraha poé. Kajadian 21:22–34.

Bersyeba téh lambang tina perjangjian Allah jeung Ibrahim. Aya sababaraha riwayat perjangjian anu ditandaan dina Alkitab nu ngahubungkeun Bersyeba jeung perjangjian Ibrahim. “Beer” hartina sumur, sedengkeun “sheba” hartina “tujuh.” Sheba nyaéta kecap Ibrani anu sarua nu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali,” anu ku William Miller leres kahartikeun ngawakilan nubuat dua rébu lima ratus dua puluh taun dina Imamat dua puluh genep. Éta mangrupikeun “nubuat waktu” anu pangheulana kapanggih ku anjeunna, sarta éta ogé bebeneran dasar anu pangheulana disisihkeun dina taun 1863. Dina petikan tempat kecap “sheba” ditarjamahkeun jadi “tujuh kali” dina opat ayat anu béda, hukuman Allah anu dilambangkeun ku “tujuh kali” éta disebut “pacogréng tina perjangjian Kami.”

Mangka Kami ogé baris ngalampahkeun ka maraneh kalayan nentang, sarta bakal ngahukum maraneh nepi ka tujuh kali lipet ku sabab dosa-dosa maraneh. Jeung Kami bakal ngadatangkeun pedang ka maraneh, anu baris males pasaliah kana perjangjian Kami; jeung lamun maraneh ngumpul babarengan di jero kota-kota maraneh, Kami bakal ngutus pagebug ka tengah maraneh; sarta maraneh bakal dipasrahkeun kana leungeun musuh. Leviticus 26:24, 25.

Kecap anu ditarjamahkeun jadi “tujuh kali” sarta ngawakilan “pasulayan” tina perjangjian Allah dina Imamat dua puluh genep, nyaéta “sheba” dina kecap Bersyeba, ogé ditarjamahkeun dua kali dina kitab Daniel: sakali jadi “sumpah” anu katulis dina hukum Musa, jeung sakali deui jadi “kutuk.” Boh “sumpah” boh “kutuk” ditarjamahkeun tina kecap “sheba,” sabab éta lain ngan ukur hartina ‘tujuh,’ tapi ogé ngawengku konsép hiji perjangjian atawa “sumpah” anu lamun dilanggar ngahasilkeun hiji “kutuk.”

Enya, sakumna Israil parantos ngalanggar hukum-Mantenna, malahan ku nyimpang, nepi ka teu ngadangu kana sora-Mantenna; ku sabab éta kutuk parantos dicurahkeun ka kami, kitu deui sumpah anu kaserat dina hukum Musa, abdi Allah, sabab kami parantos dosa ka Anjeunna. Daniel 9:11.

Kecap “sheba” atawa tujuh, anu ngagambarkeun tujuh domba bikang anu dipasrahkeun di hiji sumur di Beersheba, ngalambangkeun perjangjian. Jeung perjangjian Allah atawa sumpah-Na nyatakeun yén anu taat hirup, ari anu henteu taat maot.

Bersyeba ngalambangkeun perjangjian anu diwakilan ku iman Ibrahim. Ku sabab kitu, nalika “parawan-parawan geulis” dina Amos dalapan, anu ogé nyaéta “parawan-parawan bodo” dina Mateus dua puluh lima, anu ogé nyaéta jalma-jalma “jahat” dina Daniel dua belas, keur sumpah

“demi dosa Samaria,” maranéhna keur nyumpahkeun kasatiaan ka tanda Izébéel (kapapaan) anu geus ngalakukeun cabul jeung Ahab (Perserikatan Bangsa-Bangsa), sarta anu maréntah kana gambar sato galak éta (Amérika Sarikat).

Nalika “parawan geulis” éta pisan nyebut, “Demi hirupna allah anjeun, hé Dan,” maranéhna keur sujud ka gambar emas anak sapi sakumaha geus ditegeskeun ku dua saksi (Harun jeung Yarobeam). Anak sapi emas ngalambangkeun gambar sato galak, nyaéta gabungan antara garéja jeung nagara.

Nalika para parawan anu sarua éta ngaku yén “jalan” Beersheba “hirup,” kecap “jalan” hartina “cara.” Ieu téh kecap anu sarua pisan anu dipaké pikeun nandaan “jalan-jalan” tina “lalampahan-lalampahan baheula” dina Yermia 6:16. Para parawan éta keur nyebutkeun yén sanajan maranéhna geus sujud ka gambar sato galak sarta narima tanda kakawasaanana, maranéhna masih kénéh anak-anak Ibrahim. Maranéhna kalayan panik ngajalankeun ka ditu ka dieu dina Firman Allah neangan amanat anu dilambangkeun ku “wétan” jeung “kalér” sarta ti “laut ka laut,” bari masih ngaku dirina minangka Advent Hari Katujuh, tapi geus kasép teuing.

Tapi beja ti wetan jeung ti kalér bakal ngagegerkeun anjeunna; ku sabab éta anjeunna bakal maju kalayan amarah anu gedé pikeun ngancurkeun, jeung pikeun ngabinasakeun pisan loba jalma. Jeung anjeunna bakal ngadegkeun kemah-kemah karatonana di antara sagara-sagara, dina gunung suci anu mulya; sanajan kitu anjeunna bakal nepi ka ahirna, jeung moal aya saurang ogé anu nulungan anjeunna. Daniel 11:44, 45.

Eta parawan éta keur néangan amanat tina dua ayat saméméhna ieu. Amanat panggeuing panungtungan anu dibuka segelna dina mangsa ahir dina taun 1989, nalika, sakumaha dijelaskeun dina Daniel pasal sabelas ayat opat puluh, “nagara-nagara” anu ngalambangkeun urut Uni Soviét disapu ku kapausan jeung Amérika Sarikat, ngaidéntifikasi naékna jeung ragragna kapausan anu panungtungan. Dina dua ayat ieu aya hiji amanat anu dilambangkeun ku beulah wétan jeung kalér, anu ngamurkaan raja ti kalér (paus), tuluy panganiayaan panungtungan dimimitian, sarta éta réngsé dina ayat opat puluh lima nalika kapausan nanjeurkeun “tabernakel-tabernakel,” anu asalna tina kecap Ibrani anu hartina “tenda,” (tenda téh lambang hiji garéja), tapi éta téh “tabernakel” karatonna, anu ngalambangkeun hiji nagara. Tempat anjeunna nempatkeun tenda anu ngalambangkeun gabungan garéja jeung nagara, atawa sakumaha ku Yohanes disebut dina Wahyu, gambar sato galak éta, nyaéta “di antara laut-laut,” dina wangun jamak. Parawan-parawan geulis téh keur néangan amanat panggeuing panungtungan anu dilambangkeun dina ayat opat puluh opat jeung opat puluh lima tina Daniel pasal sabelas, sarta dina ayat salajengna pisan Mikail nangtung, jeung mangsa kasempetan ditutup. Jeung dina waktu éta Amos 8:14 nyebutkeun yén parawan-parawan geulis éta “bakal rugrug, sarta moal kungsi hudang deui.”

Nalika para parawan éndah ngaku yén maranéhna téh umat Advent Poé Katujuh dina mangsa anu sarua maranéhna keur sujud ka gambar sato galak, ku Yohanes maranéhna digambarkeun minangka urang Yahudi anu nyebut dirina urang Yahudi padahal lain. Maranéhna ngaku yén dirina téh anak-anak Ibrahim, tapi maranéhna mémang ngabohong.

Tingal, Kami baris ngajadikeun maranéhna ti sinagoga Iblis, anu ngaku dirina urang Yahudi, padahal lain, tapi ngabohong; tingal, Kami baris ngajadikeun maranéhna datang jeung sujud di hareupeun suku anjeun, sarta nyaho yén Kami geus mikanyaah ka anjeun. Wahyu 3:9.

Aranjeunna geus narima tanda kapausan, ku kituna maranéhna ogé geus narima watakna. Maranéhna ngaku dirina urang Yahudi, atawa maranéhna ngaku dirina Adventis nu ngajaga poé Sabat, tapi saterusna maranéhna miboga watak paus, anu, di antara hal-hal séjén, linggih “di jero Bait Allah.” Maranéhna ngaku dirina Adventis, atawa maranéhna ngaku dirina aya di jero bait Adventis, tapi maranéhna henteu leuwih Adventis batan paus téh urang Kristen.

Jalma-jalma anu ngajalankeun “ka ditu ka dieu” néangan “firman PANGERAN” lain “anu wijaksana” sakumaha anu diidentifikasi dina kitab Daniel—nanging maranéhna diidentifikasi minangka “parawan.” Jelas yén jalma-jalma anu ngumbara, kalaparan, jeung paéh ku halabhab dina ayat-ayat éta henteu “ngarti” kana “firman-firman PANGERAN,” sabab maranéhna keur néangan éta pisan dina ayat-ayat éta. Firman PANGERAN anu diungkabkeun pas saméméh masa kasempetan rahmat ditutup nyaéta Wahyu Yesus Kristus, sarta anu bodo, jahat, atawa “parawan-parawan geulis” téh nyaéta jalma-jalma anu henteu ngarti kana nambahanana pangaweruh tina kitab Daniel. Maranéhna henteu miboga minyak anu diperlukeun pikeun neruskeun kana pesta kawinan sakumaha diajarkeun ku Mateus.

“Kalaparan” éta nyaéta panutupan masa kasempetan. “Parawan” dina kitab Amos anu dina ayat-ayat éta keur néangan roti (Firman Allah) jeung cai (Roh Suci), nyaéta “jalma-jalma jahat” dina kitab Daniel anu “teu ngarti”. Maranéhna téh parawan-parawan bodo dina Injil Mateus anu keur néangan Roh Suci, anu ku tilu saksi babarengan ngidentifikasi jalma-jalma anu sadar yén kasempetan maranéhna pikeun nyiapkeun diri pikeun panganténan geus kaliwat, sarta maranéhna teu boga pakean pikeun indit ka pesta kawinan, sabab maranéhna nolak “ngadéngé” amanat husus anu ayeuna keur dibuka segelna. Ti mimiti waktu amanat husus éta dibuka segelna, nepi ka panutupan masa kasempetan, éta téh mangsa panggero panungtungan pikeun kasalametan. Datang ka mangsa éta dina kaayaan teu siap, sarua jeung nyiapkeun diri pikeun ngadéngé kecap-kecap, “Kacida telatna!”

“Aya hiji dunya anu keur ngagolér dina kajahatan, dina panipuan jeung kasasaran, dina kalangkang pati sorangan,—saré, saré. Saha anu ngarasa nyeri jiwa pikeun ngahudangkeun maranéhna? Sora naon anu sanggup ngahontal maranéhna? Pikiran kuring kabawa ka mangsa nu bakal datang, nalika tanda éta bakal dipasihkeun. ‘Tingal, Mempelai Lalaki datang; kaluarlah maranéh pikeun nepungan Anjeunna.’ Tapi sabagian bakal geus ngalambatkeun pikeun meunangkeun minyak guna ngeusian deui lampu maranéhna, sarta kasép teuing maranéhna bakal manggihan yén tabiat, anu dilambangkeun ku minyak éta, teu bisa dipindahkeun.” Review and Herald, 11 Pébruari 1896.

Garis nubuat anu dilambangkeun ku misil sapuluh parawan ngagunakeun minyak pikeun ngawakilan karakter, nanging “minyak emas” jeung “minyak suci” ogé ngawakilan pesen-pesen tina “Roh Allah.”

“Anu geus diurapan anu nangtung di gigireun Gusti nu kagungan sakumna bumi, miboga kalungguhan anu baheulana dipaparinkeun ka Sétan minangka kerub nu nyalindung. Ku mahluk-mahluk suci anu ngurilingan tahta-Na, Gusti ngajaga komunikasi anu teu pegat-pegat jeung pangeusi bumi. Minyak emas éta ngalambangkeun rahmat anu ku Allah dipaké pikeun terus nyumponan lampu-lampu jalma-jalma percaya, supaya ulah ngagegedeg tuluy pareum. Lamun henteu ku sabab minyak suci ieu dituang ti sawarga ngaliwatan pesen-pesen Roh Allah, tanaga-tanaga kajahatan tangtu bakal ngawasaan manusa sapinuhna.

Allah dihina lamun urang henteu narima wahyu-wahyu anu dikirimkeun ku Anjeunna ka urang. Ku kituna urang nampik minyak emas anu ku Anjeunna rek dicurkeun kana jiwa urang supaya ditepikeun ka jalma-jalma anu aya dina poek. Nalika panggero éta datang, “Lah, panganten lalaki datang; kaluarlah maraneh pikeun nepungan anjeunna,” maranéhanana anu henteu narima minyak suci, anu henteu miara kurnia Kristus dina hate maranéhanana, bakal manggihan, saperti parawan-parawan bodo, yén maranéhanana henteu siap nepungan Gustina. Dina dirina sorangan maranéhanana henteu miboga kakuatan pikeun meunangkeun minyak éta, sarta hirup maranéhanana ruksak. Tapi lamun Roh Suci Allah dipénta, lamun urang ngadu’a, saperti Musa ngadu’a, “Témbongkeun ka abdi kamulyaan-Manten,” kanyaah Allah bakal dicurahkan kana hate urang. Ngaliwatan pipa-pipa emas, minyak emas éta bakal ditepikeun ka urang. “Henteu ku kakawasaan, lain ku kakuatan, tapi ku Roh Kami, saur PANGERAN semesta alam.” Ku narima pancaran caang Panonpoé Kabeneran, anak-anak Allah caang minangka lampu-lampu di dunya.” Review and Herald, July 20, 1897.

Jalma-jalma anu lumpat “ka ditu ka dieu” dina kitab Amos nambahan kana kasaksian anu ngaidentifikasi golongan Seventh-day Adventist anu nolak tanggung jawabna pikeun “ngarti” kana amanat husus tina kitab Wahyu anu dibuka segélna nalika “waktuna geus deukeut.”

“Ayeuna urang hirup dina mangsa anu pang bahaya, sarta ulah aya saurang ogé di antara urang anu ngalalaworakeun dina milarian pangersa pikeun kadatangan Kristus. Ulah aya anu nuturkeun conto parawan-parawan bodo, sarta nganggap yén bakal aman upama ngadagoan nepi ka krisis datang saméméh meunangkeun pangersa watak pikeun nangtung dina mangsa éta. Bakal kasuhun teuing pikeun neangan kabeneran Kristus nalika para tamu geus diasupkeun sarta dipariksa. Ayeuna lah waktuna pikeun ngagem kabeneran Kristus,—jubah kawinan anu bakal ngalayakkeun aranjeun pikeun asup kana pésta kawinan Anak Domba. Dina misil éta, parawan-parawan bodo digambarkeun keur ménta minyak, tapi gagal narimana sakumaha anu dipénta ku maranéhna. Ieu ngalambangkeun jalma-jalma anu can nyiapkeun dirina ku mekarkeun watak anu sanggup nangtung dina mangsa krisis. Saolah-olah maranéhna indit ka tatanggana tuluy nyebut, Pasihan abdi watak anjeun, upami henteu abdi bakal binasa. Maranéhna anu wijaksana teu bisa maparin minyakna ka lampu-lampu parawan bodo anu keur kedap-kedip. Watak teu bisa dipindahkeun. Eta lain barang anu bisa dibeuli atawa dijual; eta kudu dihontal. Gusti parantos maparin ka unggal jalma kasempetan pikeun meunangkeun watak anu bener salila jam-jam mangsa pangujian; nanging Anjeunna teu nyadiakeun jalan ku mana hiji alat manusa bisa maparin ka nu séjén watak anu geus dimekarkeun ku jalan ngaliwatan pangalaman anu hésé, ku diajar palajaran ti Guru Agung, nepi ka manéhna bisa nembongkeun kasabaran dina panalangsara, sarta ngalaksanakeun iman nepi ka bisa mindahkeun gunung-gunung kateumungkinan. Mustahil pikeun maparin seungitna

kanyaah,—pikeun mikeun ka nu séjén kalembutan, kacerdikan, jeung katekunan. Mustahil pikeun hiji hate manusa ngucurkeun kana hate nu séjén kanyaah ka Allah jeung ka umat manusa.”

“Tapi éta poé keur datang, malah geus caket ka urang, nalika unggal rupa tabiat bakal dinyatakeun ku panggodaan anu husus. Jalma-jalma anu tetep satia kana asas, anu ngalaksanakeun iman nepi ka ahir, nyaéta maranéhna anu geus kabuktian satia dina uji jeung cobaan salila jam-jam saméméhna dina mangsa kasempetan maranéhna, sarta geus ngawangun tabiat nurutkeun kasaruaan Kristus. Anu bakal kitu téh nya éta maranéhna anu geus ngokolakeun pangaweruh anu raket jeung Kristus, anu, ku hikmah jeung kurnia-Na, meunang bagian dina kodrat ilahi. Tapi taya saurang manusa ogé anu bisa masihan ka nu séjén pangbakti hate jeung sipat-sipat mulya tina pikiran, sarta ngeusian kakuranganana ku kakuatan moral. Urang masing-masing bisa ngalakukeun loba pikeun sasama ku méré ka manusa conto anu siga Kristus, ku kituna mangaruhan maranéhna sangkan indit ka Kristus pikeun narima kabeneran anu tanpa éta maranéhna moal bisa nangtung dina pangadilan. Manusa kudu kalayan daria nganggap perkara anu penting ngeunaan pangwangunan tabiat, sarta ngawangun tabiat maranéhna nurutkeun pola ilahi.” The Youth’s Instructor, January 16, 1896.